

	Voorwoord	11
1.	Ben je mooi gezegend mee	13
2.	Koekje van eigen deeg	14
3.	Lesje dankbaarheid – 1	16
4.	Lesje dankbaarheid – 2	18
5.	Vertwijfeld	19
6.	Arend	21
7.	Loflied op de sterke vrouw	23
8.	De zorg is ziek – 1	25
9.	De zorg is ziek – 2	26
10.	Ode aan de ouden	28
11.	Laat ons de rustdag mijden	30
12.	Laat ons de rustdag lijden	32
13.	Laat ons de rustdag wijden	33
14.	Herkansing	35
15.	Vandaag is paars	37
16.	Reismantel	39
17.	Like my bike	40
18.	Vloeibaar	42
19.	#zwaargezegend	44
20.	Goeie genade	46
21.	Vis	48
22.	Lied van een workaholic	49
23.	Christenkietelspecialist	50
24.	Niet de manier	52
25.	Knecht	54
26.	De PdH-kliniek	56
27.	Jezus in het orthopedisch centrum	58

28.	Pleasen	59
29.	Pri-ma	61
30.	In de wacht gezet	63
31.	Piet	64
32.	Fini	66
33.	De evolutierevolutie – 1	68
34.	De evolutierevolutie – 2	69
35.	Correctieondergoed	71
36.	Handschoenen	73
37.	Selfiebevrediging	74
38.	Kak	76
39.	Vluggertje	78
40.	Voor eeuwig	80
41.	Borsten van spons	81
42.	Boodschapper van God	83
43.	Bidstoeltje	84
44.	Gelijk	86
45.	Ontspullen	88
46.	Seven shades of grey	89
47.	Fysiofarden – 1	91
48.	Fysiofarden – 2	92
49.	#dankbaar	94
50.	Bles(sing)	96
51.	Rikkert verdwaalt	98
52.	(G)refomeisje	100
53.	Dieetclubje	102
54.	VBW-support	103
55.	Laatste vijand	105

56.	Plan B – seintje	106
57.	Plan B – bitterballen	108
58.	Genadebrood	110
59.	De eenzame wijze	112
60.	Gebedsburn-out	113
61.	Act of your will – 1	115
62.	Act of your will – 2	117
63.	Zat ik maar op Twitter	119
64.	De Nederlandse christen	120
65.	Zak	122
66.	Dingetje – 1	124
67.	Dingetje – 2	126
68.	Sociale vaardigheden	127
69.	Aantrekkelijk	129
70.	Nog één rivier	130
71.	Smart-foon	132
72.	Desnoods met daden	134
73.	Voorland	135
74.	2.0 of 3.16	137
75.	Zondagavondgedachten	138
76.	Oom Harm	140
77.	Ben je mooi gezegend mee	141

TOEGIFT

Troongesprekken – het hoofdstuk dat niet in <i>Refomeisje</i> kwam	145
---	-----

Voorwoord

De columns van Annemarie zijn meer dan zomaar 'stukjes'.

Met intelligentie, gezonde achterdocht en veel liefde beziet ze de kerk, de mensen in haar omgeving, het dagelijks leven en het wereldgebeuren. Ze observeert scherp, maar beziet ook zichzelf in soms genadeloze spiegels.

De innemende humor waarmee zij schrijft, verbindt dit alles tot een smakelijk geheel: voeding voor de ziel en herkenning in de geest. Wees er mooi gezegend mee.

Rikkert Zuiderveld

Ben je mooi gezegend mee

Een begraafplaats in de achtertuin: het went vanzelf. Graven, al dan niet geopend, mijn kroost verbloost er niet meer van. Met wat fantasie valt van een kerkhof best iets leuks te maken. Je kunt er schooltje spelen met poppen en beren. De stenen zijn stoeltjes, wie stout is moet het lijkenhuisje in. Uiteraard verbieden nette ouders dergelijke dingen. Een begraafplaats is geen speelplaats. Respect voor de doden. Zo poog je je kinderen te cultiveren. Evengoed is onze omzichtige eerbied jegens een kerkhof door de jaren heen wel wat verwaterd. Ik zei u al: het went.

Vandaag is de dag dat Dochterlief een kevertje bewondert en ik, geheel tegen de regels in, naast haar plaats neem op een zerk. Ondoordacht, maar niet onopgemerkt. De verschijning van de dame is abrupt. Het komt me voor alsof ze met hemelse precisie van boven naar beneden is getakeld. Haar ogen zien verwijtend op mij neer. 'U zit op mijn opa en oma.' Verschrikt sta ik op. Ik wens dat de grond onder mijn voeten verdwijnt, zodat ik me kan verschuilen achter de grootouders van deze wrekende gerechtigheid. Helaas, geen wederkomst of aardbeving gaat mij uit deze situatie redden. Er zit niets anders op dan frank en vrij excuus te maken. Ze heeft gelijk. Het is ongepast om met je achterste op overledenen te

zetelen. Als volbloed mens probeer ik nog verzachtende omstandigheden aan te voeren. ‘Het komt,’ stamel ik verward, ‘we wonen hier.’ Natuurlijk werkt het averechts. ‘Aha! U bent de domiesvraauw! Des te erger, vindt u niet?’ ‘Ja,’ zeg ik spijtig, ‘maar het is heus niet mijn gewoonte om op graven te gaan zitten.’ ‘Behalve dan daarstraks,’ is haar cynisch commentaar, ‘en je ziet: God straft direct.’

Ik kijk haar na en voel me kleiner dan mijn kleuterdochter. ‘Waarom bent U zo streng vandaag?’ klaag ik richting Hogerhand. Zijn stem klinkt onverbiddelijk: ‘Je hebt het nodig, af en toe.’

..... Koekje van eigen deeg .....

Houten speelhuisjes in pastorietuinen vallen niet onder bescherming van de kerkvoogdij. Ook monumentenzorg bekommert zich niet om dergelijke zaken. Zodoende is het domein van Dochterlief door de jaren heen schever en schever gezakt. De beruchte najaarsstormen geven het de laatste zet. Daar zou het ding lijdzaam moeten liggen

wachten tot domie en domiesvraauw het weer op zijn pootjes zullen zetten.

Dat moment zal echter nooit aanbreken, want Oudste Zoon komt met de handen in de zakken aangeslenterd. Na deskundig onderzoek, bestaand uit een paar flinke trappen her en der, besluit hij dat het huisje oud en der dagen zat is. Gelukkig niet oud en zat genoeg om van de onderdelen een stevige boomhut te kunnen maken. Zoiets moet je niet overleggen met volwassenen, maar gewoon doen. Zonder pardon wordt de zaag gehanteerd door Oudste Zoon en Vriend. Ze werken in het zweet huns aanschijns, geheel naar de Schrift, dus dat zit wel snor. Er moet een ingewikkelde constructie worden bedacht om de vloer van het zojuist overleden speelhuis de hoogste boom in te takelen. Voor dit doel moet de langste ladder worden ingezet. Plus de helft van vaders gereedschap. Plus moeders knijpermandje (vraag me niet waarom). Plus de schommel, die daartoe eveneens wordt gedemonteerd. En tenslotte een aantal tegels, want de ladder heeft de neiging diep in de Groninger klei te zakken en van de tak te schieten. Zo zijn ladders.

Precies op dit ogenblik verschijnt ondergetekende ten tonele. Zo zijn moeders. De ravage en de waaghalzerij overziend, begin ik eerst te hakkelen en vervolgens zo hoog en snel te praten, dat het iets weg heeft van

een lied. Dom, want mannen en mannen in wording schakelen zichzelf uit bij schelle vrouwenstemmen, laatst nog gelezen. Helaas is mijn verbijstering te groot om daar rekening mee te kunnen houden. ‘Wat wil je nou?’ vraagt Oudste Zoon, nadat de laatste klanken zijn weggestorven en hij zichzelf zonder risico’s weer aan kan zetten, ‘we hebben toch heerlijk gespeeld?’ Ik open mijn mond voor een nieuwe aria: hij had het immers eerst moeten vrááááágen. Hij snijdt me verbaal finaal de pas af: ‘Dan had het niet gemogen. En ik hoorde je laatst tegen papa zeggen dat een mens eerder vergeving krijgt dan toestemming. Je hebt het me zelf zo geleerd.’

.....*Lesje dankbaarheid - 1*.....

Ik ben een klaagvrouw in het kwadraat en God heeft besloten dat het klaar moet zijn. Nieuwe fase van Dochterlief. Bij ieder onvertogen woord dat van mijn lippen vloeit, staat ze voor me, met haar stralende snuitje en steeds weer die vraag: ‘Ben je blij, mama?’ Met ‘nee’ neemt ze geen genoegen. ‘Ben je nú dan blij? Een heel klein beetje, mama?’ Smeltende irritatie. Wegebbede stress. *Kleine witte duif, uit het hemelhuis.*

Ik heb er eerst geen erg in dat God mij iets wil leren. Daarom doet Hij er nog een schepje bovenop. Een onverwacht cadeautje in de brievenbus, van een voor mij volslagen vreemde. Een boek. Ik zeem mijn ramen, als Michel ermee komt. Ik maak het open en begin te lezen. Na een paar bladzijden zak ik, met rubberen handschoenen en al, neer op het huishoudtrapje. Het is *Duizendmaal dank* van Ann Voskamp. Ze heeft een jong gezin, net als ik. Ze klaagt soms, net als ik. En ze hongert naar blijvende vreugde, net als ik. In het boek daagt ze me uit om duizend dingen op te schrijven waar ik God voor danken kan.

Ik begin direct. Kijken, benoemen, tellen, danken, maanden aan een stuk. Mijn notatieblok wordt mijn verlengstuk. Ik heb het altijd bij me. Naar de kerk: dank voor zingen en zegen (nummer 176). Naar het stadspark: dank voor fietsen en fietstochten, voor speeltuinen en schommels, voor roze laarsjes in de modder en blote voetjes in het zand (nummers 242-244). Ik kijk en schrijf en bid: Heer, dat ik ziende word. Klaaglied wordt danklied. Straks zal ik opnieuw verdwalen en het dankspoor bijster raken. Maar ik geloof in de Geest, die Gentlemen, met Zijn genadig-leidende handen. En ik zeg dank, God, Dochterlief, Ann en Gulle Gever: duizendmaal dank.

